

Література

1. About the Public Diplomacy Mission Activity Tracker (MAT). // www.pdmat.state.gov
2. Fitzpatrick R. Kathy. The collapse of American PD. - Quinnipiac University, School of Communications, 2008. – P.20
3. Evaluation and Measurement Unit. // <http://www.state.gov/r/ppr/emu/index.htm>
4. Steven D. Evaluation and the New Public Diplomacy. – River Path Association, 2007. – P.18 // www.allacademics.com
5. Vinter L., Knox D. Measuring the impact of public diplomacy: can it be done?: Executive Summary. // <http://www.fco.gov.uk/en/about-the-fco/publications/publications/pd-publication/impact>
6. www.land-of-ideas.com

УДК 329.7(5)(043)

Трофименко М. В., старший викладач

АНТИГЛОБАЛІСТСЬКІ ОРГАНІЗАЦІЇ АЗІЇ

Найбільш поширений суспільно-політичний процес сучасного світу – глобалізація впливає практично на всі сторони життєдіяльності суспільства (політичну, економічну, культурну, освітню, військову, екологічну та інші). Протиріччя наслідків цього суспільно-політичного процесу для держав світу призвели до того, що одним з головних міжнародних конфліктів епохи глобалізації став конфлікт між її прихильниками та противниками – антиглобалістами.

Глобалізація як процес всеохоплюючий впливає на розвиток всього світу, але ступінь її проникнення в окремі сфери та регіони є неоднаковою, що дозволяє говорити про неоднорідність глобалізації [9, 20]. Варто зазначити, що процеси регіональної інтеграції, взаємодії країн у різних регіонах світу також є досить різними. Зважаючи на зазначене, можна сказати, що діяльність антиглобалістських організацій у різних регіонах світу досить суттєво відрізняється та виходить з реалій того чи іншого регіону.

Особливості діяльності антиглобалістських організацій на регіональному рівні є надзвичайно актуальною темою. На діяльність антиглобалістів у різних регіонах світу впливає багато факторів: рівень регіональної інтеграції, наявність міжнародних регіональних урядових організацій, рівень розвитку та впровадження інформаційних технологій, інтереси та діяльність великих транснаціональних корпорацій (ТНК) у регіоні, їх вплив на засоби масової інформації (ЗМІ) та неурядові організації.

Антиглобалістський рух в різних регіонах світу має різні організаційні форми, джерела фінансування, програмні завдання та багато інших чинників так, наприклад, на заході антиглобалістський рух має велику кількість напрямів: екологічний, гуманістичний, правовий, а у Азії та Африці – антиглобалістський рух зводиться у більшості своїй до боротьби з однополярністю світу, проти американського засилля, синдрому Півночі та Півдня.

Розглянемо основні особливості антиглобалістських організацій та антиглобалістського руху Азійського регіону.

Азійський регіон найбільш динамічно розвивається порівняно з іншими регіонами світу. Молоді економіки Східної та Південно-Східної Азії, які ще називають «азійськими тиграми» завдяки дешевій робочій силі та податковим пільгам стають центром іноземних інвестицій, великі ТНК переносять свої виробництва у країни регіону, тому традиційними стали написи на товарах «made in China», «made in Korea» і под. Саме тому найбільш поширеними формами прояву антиглобалістського руху у країнах регіону є організації, які борються за права робітників та в більшості своїй ведуть соціальну боротьбу.

1.1 Східна Азія (Гонконг, Тайвань, Японія, Південна Корея, Китайська Народна Республіка).

Важливою подією у зародженні та організаційному оформленні антиглобалістського руху в регіоні стала Азійська криза 1997 – 1998 років, коли через надто швидке зростання економік та внаслідок маніпуляцій великих валютних спекулянтів національні валюти суттєво девальвували по відношенню до долара США, фондові ринки країн регіону впали майже на третину. Представники неурядових організацій країн регіону основну провину виникнення такої масштабної кризи покладають на Міжнародний валютний фонд, який сприяв надто швидкому перегріву економік країн регіону.

Окремо від інших країн Східної Азії стоїть Китайська Народна Республіка (КНР). Не інтегрованість китайської економіки у світову дозволила Китаю майже не відчувати Азійської кризи 1997 – 1998 років. Після вступу до ВТО 11 грудня 2001 року та розвитку експортноорієнтованих галузей народного господарства економіка Китаю стала дуже чітко відчувати всі світові тенденції. Так світова фінансово-економічна криза 2008 року пригальмувала зростання економіки Піднебесної з 14% до 8% [6]. Тим не менш КНР зуміла зберегти тенденцію до зростання своєї економіки трішки уповільнивши цей процес. При цьому найбільші економіки світу фіксували стрімке падіння своїх національних економік. Розпочавши у 1978 році економічні реформи КНР за 30 років вдалося перетворитись на одну з найпотужніших економік світу, підвищивши рівень життя кожного мешканця КНР. Хоча загалом до подолання бідності в Китаї ще досить далеко, але уряд країни зумів наблизити цю мету як ніколи до цього. В період з 1978 по 2005 роки національне багатство Китаю збільшилось у 8 разів [3, 71].

Якщо підсумувати основні заходи, які проводяться у країнах Східної Азії можна сказати, що вони в основному мають форму акцій протесту викликаних проблемами безробіття у містах, надмірним стягненням податків з сільських мешканців, введенням системи платної медицини, освіти, здійсненням непрозорої приватизації державних підприємств, порушеннями прав громадян, притисненням національних меншин та іншими причинами.

Найбільш поширеною організаційною формою антиглобалістського руху у країнах регіону є профспілковий рух.

Основна боротьба антиглобалістськими організаціями регіону ведеться проти дій МВФ, Світового банку, інших фінансових міжнародних організацій.

1.2 Південно-Східна Азія (Індонезія, Малайзія, Таїланд, Філіппіни).

Процеси глобалізації, внутрішні умови розвитку у країнах Південно-Східної Азії (порушення прав людини, забруднення навколишнього середовища, експлуатація жінок та дітей, мінімальна оплата праці робітників) спричинили перенесення виробництв багатьох крупних компаній у країни регіону, що спричинило розвиток економіки. Стрімке економічне зростання досягалось шляхом нехтування соціальними гарантіями, чистотою навколишнього середовища та іншими чинниками.

Країни регіону дуже постраждали від Азійської кризи 1997 – 1998 років, яка спричинила закриття багатьох підприємств, масове безробіття та сприяла розвитку руху за демократизацію країн «азіатських тигрів».

В основній масі в країнах Південно-Східної Азії біля влади стоять авторитарні режими. В таких умовах неурядовим організаціям дуже важко працювати. В державах регіону розвиваються рухи за свободу слова інші демократичні права та свободи.

Антиглобалістські організації країн Південно-Східної Азії утвердились в переконанні, що процеси глобалізації призводять до збагачення багатих верств населення та до зубожіння бідних, таким чином це твердження стало основним лозунгом всіх масових заходів та протестів антиглобалістів в регіоні.

Регіональні антиглобалістські організації намагаються контактувати та співпрацювати з антиглобалістськими організаціями інших регіонів світу. Так, наприклад, активісти антиглобалістських організацій Південно-Східної Азії беруть участь у акціях протесту по всьому світу, Всесвітніх соціальних форумах, конференціях та інших заходах.

Основні цілі та задачі антиглобалістів в регіоні - супротив діяльності Світового банку, МВФ, Банку розвитку Азії.

Загалом варто зазначити, що всі антиглобалістські організації виступають проти негативного впливу діяльності міжнародних фінансових організацій. Дуже активними представниками антиглобалістського руху є пацифісти та представники екологічних організацій.

Література

1. Альтерглобализм: теория и практика «антиглобалистского движения» / [Б. Кагарлицкий, И. Готлиб, С. Гафуров и др.] ; под ред. А. В. Бузгалина. – М. : Едиториал УРСС, 2003. – 256 с. – (научно-публицистическая серия «Библиотека журнала «Альтернативы»).

2. Василевский Э. Информационные технологии: масштабы и эффективность использования / Василевский Эдуард Казимирович // Международная экономика и международные отношения. – 2006. – № 5. – С. 3 – 9.

3. Глобализация сопротивления: борьба в мире / [Ж. Гринфилд, К. Машакойи, М. Варшавский и др.] ; отв. ред. С. Амин и Ф. Утар ; под ред. и с предисл. А. В. Бузгалина ; [пер. с англ. И. Г. Левина]. – М. : Едиториал УРСС, 2004. – 304 с. (научно-публицистическая серия «Библиотека журнала «Альтернативы»).

4. Глобальный дискурс: [сборник статей] / [Т. Даими, А. Дугин, Л. Савин и др.] ; под ред. Л. В. Савина. – Сумы : ИТД «Университетская книга», 2003. – 142 с.

5. Денчев К. Феномен антиглобализма: [учеб. пособие для вузов] / Камен Денчев. – М. : Изд. дом ГУ ВШЭ, 2005. – 218 с. – (Гос. ун-т – Высшая школа экономики).

6. Державне статистичне бюро Китайської Народної Республіки [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.stats.gov.cn/tjsj/ndsj/2008/indexeh.htm>.

7. Еляков А. Интернет – тотальная угроза обществу? / Еляков Анатолий Дмитриевич // Международная экономика и международные отношения. – 2007. – № 11. – С. 92 – 98.

8. Загашвили В. Государство на новом этапе экономической глобализации / Загашвили Владислав Степанович // Международная экономика и международные отношения. – 2009. – № 5. – С. 43 – 51.

9. Загашвили В. На пороге нового этапа экономической глобализации / Загашвили Владислав Степанович // Международная экономика и международные отношения. – 2009. – № 3. – С. 15 – 23.

УДК 323.2 (477) (045)

Дегтеренко А. М., кандидат політичних наук, доцент

КУЛЬТУРНІ АСПЕКТИ СОЦІАЛЬНОГО ВІДТОРГНЕННЯ

Ключем до успіху суспільства, його економіки в динамічному й висококонкурентному сучасному світі є створення в цьому суспільстві креативного середовища – таких умов для життя й роботи людей, що сприяють творчості у різних її формах, культивують творче начало в кожній людині. Незамінною в цьому є роль культури, а також відсутності культурного відторгнення окремих соціальних, етнічних, релігійних та інших груп населення України.

Отже, актуальним питанням сьогодення є аналіз рівня культурного відторгнення на теренах Української держави у його базових формах: відторгненні певного способу життя (невизнання певного способу життя, який обирається індивідами або групами) та відторгненні від участі (ненадання дозволу певним групам в участі у суспільному житті і процесах); а також підготовки пакету рекомендацій щодо зниження рівня культурного відторгнення та, в окремих випадках навіть, культурної дискримінації.